

ΘΕΡΜΠΕΡ ΤΖΕΗΜΣ-ΜΥΘΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Το κουνούπι και το αστέρι

Μια φορά ένα νεαρό κι ευαίσθητο κουνούπι αφιέρωσε την καρδιά του σε ένα αστέρι. Μίλησε στην μητέρα του για αυτό κι εκείνη τον ορμήνεψε να δώσει την καρδιά του σε μια λάμπα πετρελαίου καλύτερα. «Τα αστέρια δεν είναι πράγμα να τριγυρίζεις» του είπε «οι λάμπες, ναι, εκεί να τριγυρίζεις πρέπει».

«Έτσι φτάνεις κάπου» είπε ο πατέρας του κουνουπιού «κυνηγώντας αστέρια δεν φτάνεις πουθενά».

Αλλά το κουνούπι δεν έπαιρνε στα σοβαρά τις συμβουλές ούτε του ενός, ούτε της άλλης. Κάθε βράδυ, με το σούρουπο, την ώρα που έβγαινε το αστέρι του, αυτός άρχιζε να πετάει προς την κατεύθυνσή του και κάθε πρωί, με το χάραμα, σερνόταν πίσω στο σπίτι του αποκαμωμένος από τον μάταιο αγώνα του.

Μια μέρα, ο πατέρας του, τού είπε: «Δεν έχεις κάψει ούτε ένα από τα φτερά σου παιδί μου, και μου φαίνεται σαν να μην έχεις σκοπό να τα κάψεις ποτέ. Όλοι σου οι αδελφοί καεί άσχημα πετώντας γύρω από τα φανάρια του δρόμου και όλες σου οι αδελφές έχουν τσουρουφλιστεί φοβερά πετώντας γύρω από λυχνάρια στο σπίτι. Άντε, λοιπόν, αρκετά, ξεκουμπίσου από δω και πήγαινε να καψαλιστείς! Τέτοιο μαντράχαλοκούνουπο σαν και σένα και ούτε ένα εγκαυματάκι!».

Το κουνούπι έφυγε από το σπίτι του πατέρα του, δεν ήθελε όμως να πετάει γύρω από φανάρια στον δρόμο, ούτε ήθελε να πετάει να πετάει γύρω από λυχνάρια στο σπίτι. Ρίχτηκε με την μουσούδα στην προσπάθεια να φτάσει στο αστέρι, που ήταν τέσσερα και ένα τρίτο έτη φωτός ή εικοσιπέντε τρισεκατομύρια μίλια απόσταση. Το κουνούπι πίστευε ότι ήταν απλώς πιασμένο στα πάνω κλαδιά ενός δέντρου. Ποτέ δεν το έφτασε το αστέρι, κάθε νύκτα όμως έβαζε τα δυνατά του προσπαθώντας να το φτάσει. Κι όταν γέρασε πάρα πολύ το κουνούπι μας άρχισε να νομίζει ότι είχε όντως φτάσει το αστέρι και το έλεγε από δω και από κει. Αυτό του έδινε μια βαθιά και μόνιμη ικανοποίηση και έτσι έζησε μέχρι τα πιο βαθιά γεράματα. Οι γονείς του και οι αδελφοί του και οι αδελφές του είχαν όλοι απανθρακωθεί όταν ήταν ακόμα νεώτατοι.

Επιμύθιον: Όποιος φροντίζει να πετά από την σφαίρα των καημών μας μακριά, ζει πολύ και την βγάζει μια χαρά.

